

[Erik Kragh.]

staben i arbejdsgruppen; han kan dog næppe antages at have umiddelbar føling med de problemer, der skal behandles.

Det er ifølge loven cheferne for hæren, søværnet og flyvevåbenet, der har det direkte ansvar for uddannelse og disciplin, altså for de områder, der i særlig grad berøres af rets- og straffelovgivningen. Derfor forekommer det mig naturligt, om de også er repræsenteret i den nedsatte arbejdsgruppe.

Forsvarsminister *Ninn-Hansens* svar (19. august 1970):

Spørgsmålet om en revision af den gældende militære straffe- og retsplejelovgivning har gennem længere tid været behandlet i det under forsvarsministeriet nedsatte udvalg til undersøgelse af befalingsmandsuddannelsen og arbejdsklimaet i forsvaret (klimaudvalget), hvori bl. a. værnscheferne er repræsenteret.

Førmanden for klimaudvalget har imidlertid oplyst, at den betænkning, som udvalget i den anledning er i færd med at afslutte, ikke vil komme til at indeholde et færdigt udkast til lovforslag, men en række synspunkter og forslag til ændringer af de gældende straffe-, retspleje- og klageregler.

Jeg har derfor i stedet nedsat en arbejdsgruppe med den opgave at udarbejde udkast til egentlige lovbestemmelser.

Af de retningslinjer, der er fastsat for arbejdsgruppens virksomhed, fremgår det bl. a., at eventuelle ændringer i den gældende straffe- og retsplejeordning skal foretages under hensyntagen til den af klimaudvalget udarbejdede betænkning, der forventes afgivet til forsvarsministeriet i august 1970.

Da det forberedende lovgivningsarbejde skal udføres med henblik på, at jeg allerede i folketingssamlingen 1970-71 kan fremsætte forslag om revision af den gældende straffe- og retsplejeordning, har jeg som følge af det fremrykkede tidspunkt anset det for påkrævet, at arbejdet overdrages en mindre arbejdsgruppe, hvis opgave i det

væsentlige alene vil være at udforme de nye bestemmelser.

Jeg har herved forudsat, at de af arbejdsgruppen udarbejdede udkast til lovforslag forelægges værnscheferne, auditørkorpset og de respektive personelorganisationer til udtalelse, inden lovforslagene fremsættes i folketinget, og jeg har derfor i forbindelse med arbejdsgruppens nedsættelse anmodet om, at denne afslutter sit arbejde senest i begyndelsen af december 1970.

På grundlag af det anførte har jeg ikke fundet det hensigtsmæssigt at lade repræsentanter for bl. a. værnscheferne indgå i den nævnte arbejdsgruppe.

Af *Meta Ditzel* til indenrigsministeren (14. august 1970):

„Vil ministeren medvirke til, at der gives visse kommuner retningslinjer for oprettelse af lejrpladser for sigøjnere, så det bliver muligt at henvise dem til bestemte pladser?“

Begrundelse.

Pressen har i den sidste tid beskæftiget sig meget med sigøjnerproblemet, og man mærker en voksende forståelse for nødvendigheden af at finde en løsning, der vil gøre det muligt at undgå den uheldige diskriminering, der foregår, når mennesker jages fra sted til sted, fordi de er uønskede. Hver sommer opstår der nedværdigende episoder, når politiet tilkaldes for at bortvise sigøjnere fra campingpladser, private grundstykker eller offentligt tilgængelige arealer. En sådan bortvisning løser egentlig ikke problemet, der i mange tilfælde blot skubbes over til andre, som heller ikke har retningslinjer for behandling af sigøjnere. Det er blevet mere påtrængende de sidste år, da det har vist sig, at vi må regne med at have besøg af disse omrejsende folk næsten hele året. De sidste 4-5 vintre har en trup boet her i landet i flere måneder. Sidste vinter var der 37 beboelsesvogne ved lossepladsen på Islands Brygge, hvor sigøjnerne kan bo lovligt.